

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060302

DOM
2020-04-06
Stockholm

Mål nr
P 9280-18

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Vänersborgs tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2018-09-18 i mål nr P 2318-18, se bilaga A

PARTER

Klagande

Byggnadsnämnden i Göteborgs kommun
Box 2554
403 17 Göteborg

Motpart

Västra Götalandsregionen (tidigare Västra Götalands läns landsting)
Regionens hus
462 80 Vänersborg

Ombud: Förvaltningsjurist K G

SAKEN

Byggsanktionsavgift för användning av motordrivna anordningar (portar) utan godkänt besiktningsprotokoll på fastigheten X i Göteborgs kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Med ändring av mark- och miljödomstolens dom fastställer Mark- och miljööverdomstolen Byggnadsnämnden i Göteborgs kommuns beslut den 20 mars 2018, § 119, att påföra Västra Götalandsregionen byggsanktionsavgift om 728 000 kr.

Dok.Id 1541613

Postadress
Box 2290
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 16

Telefon
08-561 670 00
08-561 675 50

E-post: svea.hovratt@dom.se
www.svea.se

Telefax

Expeditionstid
måndag – fredag
09:00–16:30

YRKANDEN M.M. I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Byggnadsnämnden i Göteborgs kommun har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska fastställa nämndens beslut att påföra Västra Götalandsregionen en byggsanktionsavgift om 728 000 kr för att ha använt motordrivna anordningar i strid mot 5 kap. 14 § plan- och byggförordningen (2011:338), PBF.

Västra Götalandsregionen har motsatt sig att mark- och miljödomstolens dom ändras. Om domstolen skulle finna att en byggsanktionsavgift ska tas ut har Västra Götalandsregionen yrkat att avgiften ska sättas ned till en fjärdedel eller till hälften.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Byggnadsnämnden i Göteborgs kommun har anfört detsamma som i mark- och miljödomstolen med i huvudsak följande tillägg:

Varken av lagtexten eller av praxis framgår klart vad som ska anses utgöra rättelse. Den språkliga betydelsen kan beskrivas som att något skulle ha skett. Ett tydligt exempel på detta är att något nytt har byggts och att det finns något olovligt uppfört som kan rivas. I det nu aktuella fallet innebär den olovliga åtgärden inte att något nytt har byggts. I stället har åtta motordrivna portar med användningsförbud använts under en längre tid vilket har medfört fara för de som använt portarna. Den olovliga åtgärden att bruka en port trots avsaknaden av ett godkänt besiktningsprotokoll kan inte rättas genom att fastighetsägaren senare ger in ett nytt besiktningsprotokoll eller kopplar ur porten så att den inte längre är motordriven. Dessa åtgärder innebär endast att användningsförbudet har upphört.

Av rättspraxis följer att rättelse inte kan vidtas beträffande samtliga åtgärder som medför en sanktionsavgift. Mark- och miljööverdomstolen har i två avgöranden kommit fram till att ett startbesked som beviljas i efterhand inte innebär att rättelse vidtagits beträffande de överträdelser som legat till grund för byggsanktionsavgifter. Förhållandena i detta fall är liknande dem i de ovan nämnda fallen. För att rättelse ska

anses ha skett ska det utförda återgå. När det gäller olovlig användning av en port är detta omöjligt då det är brukandet, d.v.s. användningen, som är olovlig. Ett annat synsätt skulle vara orimligt.

Enligt den äldre plan- och bygglagen (1987:10), ÄPBL, kunde ett antal överträdelser av kontroll- och tillsynssystemet inte rättas. I förarbetena till den nuvarande plan- och bygglagen (2010:900), PBL, anges inte att någon ändring avsågs vad gäller möjligheten att vidta rättelse. Bestämmelsen i 11 kap. 54 § om att en byggsanktionsavgift inte ska tas ut om rättelse sker innan frågan om sanktion eller ingripande har tagits upp till överläggning vid ett sammanträde med tillsynsmyndigheten omfattar enligt nämndens uppfattning inte samtliga möjliga överträdelser. Lagrummet träffar bara de överträdelser som faktiskt går att rätta. Vilka överträdelser som går att rätta får bedömas i varje enskilt fall.

Bestämmelsen om att sanktionsavgift inte ska tas ut i de fall där rättelse har vidtagits syftar till att undvika dubbelbestraffning. Den som har byggt något olovligen ska inte både tvingas riva det byggda och betala en sanktionsavgift. I det här fallet är det inte fråga om någon sådan dubbelbestraffning.

Om rättelse anses kunna ske genom att fastighetsägaren antingen gör portarna manuella, ger in ett nytt godkänt protokoll eller upphör med användningen av anordningarna före nämndens sammanträde får bestämmelsen om byggsanktionsavgift i dessa fall ingen effekt. Ett sådant synsätt uppmuntrar inte till att sköta och underhålla motordrivna anordningar eftersom det då saknas påföljder för denna hantering. Det omintetgör också den avskräckande verkan som byggsanktionsavgiften enligt förarbetena ska ha.

Skulle domstolen komma fram till att rättelse har skett genom att fastighetsägaren gjort portarna manuella måste krav ställas på fastighetsägaren att visa detta genom att lämna in ett protokoll som styrker uppgifterna. Det är inte visat att portarna i detta fall varit urkopplade.

Västra Götalandsregionen har anfört detsamma som i mark- och miljödomstolen med i huvudsak följande tillägg:

Eftersom de besiktningspliktiga funktionerna på de aktuella anordningarna hade kopplats bort vid tidpunkten för byggnadsnämndens sammanträde borde inte Västra Götalandsregionen ha påförts någon byggsanktionsavgift. Enligt allmänna rättsgrundsatser kan inga krav, skyldigheter eller straff åläggas någon utan att det finns en lag eller förordning som föreskriver det. Lagar och förordningar ska vara tydligt utformade och inte ge utrymme för oklarheter. Ett oklart rättsläge ska inte drabba en enskild och får i det här fallet inte tolkas som att rättelse inte kan vidtas. Ingen åtgärd eller händelse kan någonsin göras ogjord, men det som har åtgärdats eller hänt kan däremot återställas i ursprungligt skick eller rättas till i efterhand om det till exempel har visat sig vara felaktigt eller strida mot någon bestämmelse. Eftersom lagstiftaren inte närmare beskrivit vad som ska anses vara en rättelse, måste bestämmelsen i 11 kap. 54 § PBL tolkas så att så snart en åtgärd vidtagits som innebär att den byggsanktionsgrundande händelsen inte längre föreligger, har rättelse skett och ett beslut om byggsanktionsavgift kan därefter inte fattas.

Om byggsanktionsavgift trots allt ska utgå ska den i vart fall sättas ned eftersom avgiften inte kan anses stå i rimlig proportion till den påstådda överträdelsen. Allmänheten kan inte ha utsatts för några risker eftersom de aktuella portarna finns i utrymmen dit endast behöriga personer har tillträde. Att anmärkningarna mot portarna initialt inte åtgärdades berodde på ett missförstånd mellan Västra Götalandsregionen och den entreprenör som anlätades för arbetet.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Mark- och miljööverdomstolen meddelar denna dag dom i ytterligare sju mål (P 8258-18, P 8260-18, P 8263-18, P 8265-18, P 8267-18, P 8268-18 och P 10857-18) där frågan om rättelse prövas.

Yttrande från Boverket har inhämtats i P 8263-18.

Utgångspunkter för prövningen

Det är utrett i målet att de åtta portarna har använts utan att Västra Götalandsregionen har kunnat visa med besiktningsprotokoll att anordningarna uppfyller gällande krav på skydd för säkerhet och hälsa. Portarna har således använts i strid mot 5 kap. 14 § PBF och överträdelsena är sådana att de kan träffas av byggsanktionsavgift enligt 11 kap. 51 § PBL och 9 kap. 5 § PBF.

Det finns inte anledning att ifrågasätta Västra Götalandsregionens uppgift om att den motordrivna funktionen i de aktuella anordningarna hade kopplats ur och att portarna därmed hade gjorts manuella innan frågan om byggsanktionsavgift togs upp till överläggning vid ett sammanträde med nämnden. Den fråga som Mark- och miljööverdomstolen främst ska pröva är om sistnämnda åtgärd innebär att Västra Götalandsregionen har vidtagit rättelse enligt 11 kap. 54 § PBL på ett sätt som medför att någon byggsanktionsavgift inte ska tas ut.

Bestämmelserna om motordrivna anordningar i PBF ersatte förordningen (1999:371) om kontroll av hissar och vissa andra motordrivna anordningar i byggnadsverk. Enligt 14 § i 1999 års förordning kunde den som använde en anordning i strid mot ett användningsförbud dömas till böter. I samband med att reglerna om kontroll och användning av motordrivna anordningar införlivades i PBF ersattes straffstadgandet i den äldre förordningen av plan- och bygglagstiftningens bestämmelser om byggsanktionsavgift.

Bestämmelserna om byggsanktionsavgift har sitt ursprung i den numera upphävda lagen (1976:666) om påföljder och ingripanden vid olovligt byggande m.m. och de överfördes, med vissa ändringar, till ÄPBL. Enligt bestämmelserna skulle en byggnadsavgift och i vissa fall även en tilläggsavgift tas ut när någon utförde en lovpliktig åtgärd utan lov (10 kap. 4 och 7 §§ ÄPBL). För vissa andra överträdelser än sådana som avsåg åsidosättande av bestämmelserna om lov skulle i stället en särskild avgift tas ut (10 kap. 6 § ÄPBL). Varken byggnadsavgift eller tilläggsavgift skulle tas ut om rättelse vidtogs innan frågan om påföljd eller ingripande togs upp till överläggning vid sammanträde med byggnadsnämnden (10 kap. 5 § och 7 § andra stycket

ÄPBL). Någon motsvarande bestämmelse om befrielse från avgift vid rättelse fanns inte beträffande den särskilda avgiften.

I samband med införandet av PBL ersattes avgiftstyperna byggnadsavgift, tilläggsavgift och särskild avgift av en ny sammanhållen byggsanktionsavgift för överträdelser av PBL:s bestämmelser (se prop. 2009/10:170 s. 340 ff.). Förändringen innebar att bestämmelsen om rättelse i 11 kap. 54 § PBL kom att omfatta samtliga överträdelser som kan träffas av en byggsanktionsavgift.

Har rättelse skett?

Enligt 11 kap. 54 § PBL får byggsanktionsavgift inte tas ut om rättelse sker innan frågan om sanktion har tagits upp till överläggning vid ett sammanträde med tillsynsmyndigheten. Sanktionsregleringen är av straffrättslig karaktär och sanktionsavgifterna kan vara betydande. På motsvarande sätt som gäller för t.ex. straffrihetsbestämmelserna i 24 kap. brottsbalken bör rättelsebestämmelsen i 11 kap. 52 § PBL läsas ihop med sanktionsbestämmelsen i fråga. Rättelsebegreppet bör därför inte ges en för den enskilde restriktiv tolkning. Trots detta har begreppet rättelse i praxis inte ansetts omfatta samtliga fall då den enskilde vidtar åtgärder som medför att en överträdelse upphör. Att inkomma med erforderliga handlingar för startbesked, som också utfärdats, har inte ansetts innebära rättelse för att ha påbörjat en byggåtgärd utan startbeskedet. Inte heller har ett i efterhand beviljat marklov för trädfällning ansetts utgöra rättelse för en trädfällning som skett dessförinnan. (Se Mark- och miljööverdomstolens domar den 8 januari 2014 i mål nr P 7235-13 och den 15 oktober 2018 i mål nr P 2879-18.) Att avhysa personer efter föreläggande om olovligt ändrad användning av en byggnad från kontorslokal till studentbostäder har dock ansetts som rättelse (Mark- och miljööverdomstolens dom den 11 november 2015 i mål nr P 3047-15. Parterna synes ha varit överens om att detta i och för sig var att anse som rättelse). I det nu aktuella fallet består överträdelsen av att åtta motordrivna portar har använts i strid med ett användningsförbud föranlett av avsaknaden av protokoll som visar att portarna uppfyller kraven på skydd för säkerhet och hälsa. Det är alltså användningen under den tid som förbudet gällde som utgör överträdelsen. Några bestående konsekvenser av överträdelsen som kan åtgärdas finns inte; ingen byggnad som kan tas bort eller mark som kan återställas. Den omständigheten att Västra Götalandsregionen

före nämndens sammanträde har kopplat ur den motordrivna funktionen i anordningarna och på det sättet gjort portarna manuella innebär inte att rättelse vidtagits, eftersom det är frånvaron av ett besiktningsprotokoll, utvisande att nämnda krav är uppfyllda, som utlöst användningsförbudet. Åtgärden innebär endast att det för tiden därefter inte finns någon överträdelse. En sådan tolkning av bestämmelsen om rättelse är förenlig med 9 kap. 2 § PBF, eftersom den bestämmelsen förutsätter att överträdelsen fortgår efter nämndens beslut om byggsanktionsavgift. Mark- och miljööverdomstolens slutsats är alltså att Västra Götalandsregionen i detta fall inte har vidtagit rättelse och att en byggsanktionsavgift därmed kan tas ut.

Finns det skäl för avgiftsbefrielse eller nedsättning av byggsanktionsavgiften?

Enligt 11 kap. 53 § PBL behöver en byggsanktionsavgift inte tas ut om det är oskäligt med hänsyn till att den avgiftsskyldige på grund av sjukdom inte har förmått att själv eller genom någon annan fullgöra sin skyldighet, att överträdelsen berott på en omständighet som den avgiftsskyldige inte har kunnat eller bort förutse eller kunnat påverka, eller vad den avgiftsskyldige har gjort för att undvika att en överträdelse skulle inträffa. I 11 kap. 53 a § PBL stadgas vidare att en byggsanktionsavgift i ett enskilt fall får sättas ned till hälften eller en fjärdedel, om avgiften inte står i rimlig proportion till den överträdelse som har begåtts. Vid prövningen av om avgiften bör sättas ned ska särskilt beaktas om överträdelsen inte har skett uppsåtligen eller av oaktsamhet eller om överträdelsen av andra skäl kan anses vara av mindre allvarlig art.

Västra Götalandsregionen har som skäl för nedsättning av avgiften åberopat bl.a. att allmänheten inte har utsatts för några risker eftersom de aktuella portarna finns i utrymmen dit endast behöriga personer har tillträde, att anledningen till att anmärkningarna mot portarna initialt inte åtgärdades berodde på ett missförstånd mellan fastighetsägaren och den entreprenör som anlätades för arbetet samt att den av nämnden beslutade byggsanktionsavgiften inte kan anses stå i rimlig proportion till överträdelsen.

Omständigheterna i detta fall är inte sådana att det kan anses oskäligt att ta ut byggsanktionsavgift av Västra Götalandsregionen. Inte heller finns det tillräckliga skäl att sätta ned avgiften. Mark- och miljödomstolens dom ska därför ändras och nämndens

beslut att påföra Västra Götalandsregionen byggsanktionsavgift om 728 000 kr ska fastställas.

Frågan om hur bestämmelsen om rättelse bör förstås i förhållande till olika slag av sanktionsbestämmelser i PBL har bedömts på olika sätt av myndigheter och domstolar. Det får anses vara av vikt för ledning av rättstillämpningen att målet prövas av Högsta domstolen. Mark- och miljööverdomstolen tillåter därför med stöd av 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar att domen överklagas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B

Överklagande senast 2020-04-27

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Fredrik Ludwigs och Ingrid Åhman, referent, tekniska rådet Inger Holmqvist samt tf. hovrättsassessorn Erik Stålhammar.

VÄNERSBORGS TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2018-09-18
meddelad i
Vänernsbor

Mål nr P 2318-18

PARTER

Klagande

Västra Götalands läns landsting
Regionens Hus
462 80 Vänernsbor

Ombud:
U K

Motpart

Byggnadsnämnden i Göteborg kommun
Stadsbyggnadskontoret
Köpmansgatan 20
403 17 Göteborg

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsens i Västra Götalands län beslut den 28 maj 2018 i ärende nr
403-17375-2018, se bilaga 1

SAKEN

Byggsanktionsavgift för användning av motordriven anordning (portar) utan
godkänt besiktningsprotokoll på fastigheten X i Göteborgs kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen upphäver, med ändring av Länsstyrelsens i Västra
Götalands län beslut, Byggnadsnämndens i Göteborgs kommun beslut den 20 mars
2018, § 119.

Dok.Id 402695

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 1070 462 28 Vänernsbor	Hamngatan 6	0521-27 02 00	0521-27 02 80	måndag – fredag 08:00–16:00
		E-post: mmd.vanersborg@dom.se www.vanersborgstingsratt.domstol.se		

BAKGRUND

Byggnadsnämnden i Göteborgs stad (nedan nämnden) beslutade den 20 mars 2018 att med stöd av 11 kap. 51-53 §§ plan- och bygglagen (2010:900), PBL, samt 9 kap. 5 § plan- och byggförordningen (2011:338), PBF, påföra Västra Götalands läns landsting (nedan Landstinget) en byggsanktionsavgift om 728 000 kr för att ha använt motordriven anordning (8 portar) i strid mot 5 kap. 14 § PBF.

Landstinget överklagade nämndens beslut till länsstyrelsen som i beslut den 28 maj 2018 avslog överklagandet.

Landstinget överklagade länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen och framställde där yrkande om inhibition. Mark- och miljödomstolen beslutade den 21 juni 2018 att det överklagade beslutet i avvaktan på ytterligare utredning tills vidare inte skulle gälla (inhibition).

YRKANDEN M.M.

Landstinget har yrkat i första hand att nämndens beslut ska upphävas och i andra hand att påförd byggsanktionsavgift ska jämkas till hälften eller till en fjärdedel enligt 11 kap. 53 a § PBL.

Landstinget har anfört bl.a. följande.

Eftersom de besiktningspliktiga funktionerna tagits bort på anordningarna vid tiden för nämndens beslut borde inte nämnden ha beslutat om någon byggsanktionsavgift. Ansvarig tjänsteman på Västfastigheter har också inom angiven tid lämnat uppgift som styrker att de besiktningspliktiga anordningarna var bortkopplade. Den uppgiften har inte ifrågasatts av byggnadsnämnden. Beslutet ska därför upphävas.

Anser emellertid mark- och miljödomstolen att en byggsanktionsavgift ska utgå borde sanktionsavgiften sättas ner till hälften eller en fjärdedel av det ursprungliga beloppet dels då skäl för att besluta om sanktionsavgiften saknades vid tiden för nämndens beslut och dels för att den beslutade sanktionsavgiften på

728 000 kronor inte kan anses stå i rimlig proportion till den påstådda överträdelsen. Beloppet motsvarar kostnaden för att införskaffa samma antal helt nya portar. Anledningen till att besiktningsanmärkningarna inte åtgärdats initialt har inte berott på uppsåt eller försumlighet från Västfastigheters sida utan på ett missförstånd mellan den entreprenör som anlåtats för att åtgärda anmärkningarna och Västfastigheter.

Nämnden har bestritt bifall till överklagandet och anfört bl.a. följande.

Besiktningsprotokollet med brister som medförde att portarna inte bedömdes ge betryggande säkerhet vid användning inkom till nämnden den 11 maj 2017. Den 15 maj 2017 skickades ett brev till intygsmyndigheten Västfastigheter där det meddelades att portarna inte fick användas innan de godkänts i ny besiktning. Vid tillsynsbesök på fastigheten den 12 januari 2018 observerades att de aktuella portarna var i bruk. Den 20 mars 2018 beslutade nämnden att med stöd av 11 kap. 51 § PBL samt 9 kap. 5 § PBF påföra fastighetsägaren Landstinget en byggsanktionsavgift för att ha använt motordrivna anordningar i strid mot 5 kap. 14 § PBF med 728 000 kr.

Västfastigheter inkom den 12 mars 2018 med ett yttrande om att samtliga portar som ärendet gäller inte längre är motordrivna utan manuella och elektriskt urkopplade och drivenheten är frikopplad och därmed inte längre besiktningspliktiga enligt Inspecta. Västfastigheter hävdar att de har gjort rättelse genom att koppla ur portarna elektriskt och göra dem manuella. De har aldrig inkommit med godkänt besiktningsprotokoll. Nämnden anser inte att Västfastigheter har gjort rättelse. Att portarna var urkopplade och de besiktningspliktiga funktionerna var borttagna innan nämndens beslut medför inte att rättelse har skett. För att rättelse ska anses ha skett ska det utförda återgå. Beträffande olovlig användning av portarna är detta omöjligt då det är brukandet, d.v.s. användningen som är olovlig. En motordriven anordning som inte är godkänd i en besiktning, men som ändå används kan få allvarliga följder för de som använder sig av anordningen. I det här fallet har portarna varit i bruk olovligen i

flera månader, då de inte var godkända och de som har använt sig av portarna under denna tid har utsatts för risker.

Även om rättelse hade kunnat ske så har Västfastigheter inte gjort rättelse. De har inte uppvisat några uppgifter som kan styrka att portarna inte längre är besikningspliktiga. De har inte heller inkommit med godkänt besikningsprotokoll. Av yttrandet inför nämnden från Västfastigheter framgår inte heller att det finns något nytt besikningsprotokoll som anges (kan bekräfta) att portarna inte behöver besiktning längre utan att de ska fungera manuellt som hade kunnat lämnas in till stadsbyggnadskontoret.

Rättelse hade inte kunnat ske även om Västfastigheter hade kommit in med godkänt besikningsprotokoll. Enligt nämndens uppfattning kan inte den olovliga åtgärden att bruka en motordriven anordning i strid med besikningsprotokoll rättas genom att ett nytt besikningsprotokoll ges in. Ett nytt besikningsprotokoll innebär enbart att användningsförbudet av den motordrivna anordningen har upphört.

Bedöms det att rättelse kan ske genom att koppla ur portarna elektriskt så att de besikningspliktiga funktionerna är borttagna eller inkomma med ett nytt godkänt protokoll eller att upphöra med användningen av hissen precis innan nämndens sammanträde får bestämmelsen om byggsanktionsavgift för otillåten användning av motordriven användning inte någon effekt. Ett sådant synsätt uppmuntrar till att inte sköta och underhåll motordrivna anläggningar eftersom det då saknas påföljder för denna hantering. En byggsanktionsavgift ska ut även om överträdelsen inte har skett uppsåtligt eller av oaktsamhet, 11 kap. 53 § PBL. Att besiktningsanmärkningarna inte åtgärdats initialt har berott på missförstånd mellan entreprenören och Västfastigheter och påverkar inte beslutet om byggsanktionsavgift.

Vad gäller byggsanktionsavgiftens storlek så är det ett fast belopp som anges i 9 kap. 5 § PBF. Det faktum att förseelsen medför en så pass hög sanktionsavgift, två prisbasbelopp, visar att lagstiftaren ser detta som en allvarlig förseelse. Under den tid portarna använts utan att vara godkända hade de som använt sig av portarna

utsatts för risker. Därför anser nämnden att beloppet står i rimlig proportion till överträdelsen.

DOMSKÄL

Fråga i målet är till att börja med om rättelse enligt 11 kap. 54 § PBL ska anses ha skett och om det därmed inte föreligger grund för påförande av byggsanktionsavgift.

Vare sig lagtext eller praxis ger direkt vägledning i frågan om vad som ska anse utgöra en rättelse i situationer som den nu förevarande. Bestämmelsen om uttagande av byggsanktionsavgift i en sådan situation saknar även motsvarighet i äldre rätt.

I kommentaren till 11 kap. 54 § PBL (Didón m.fl., Zeteo) anges bl.a. följande.

Kravet på rättelse innebär i normalfallet att det som har åstadkommit genom den olovliga åtgärden – t.ex. en ny byggnad eller en tillbyggnad – ska tas bort. En del åtgärder kommer emellertid inte till uttryck i form av att något nytt tillkommer. Ett exempel på detta är att en byggnad eller en del av den tas i anspråk för ett väsentligen nytt ändamål (se 9 kap. 2 § första stycket 3 a PBL). Här innebär kravet på rättelse att den nya användningen helt ska upphöra.

I sistnämnda hänseende finns exempel från praxis genom t.ex. Mark- och miljööverdomstolens dom den 11 november 2015 i mål P 3047-15.

Mark- och miljödomstolen gör följande bedömning.

Förbudet i 5 kap. 14 § PBF tar sikte på användning av motordriven anordning i byggnadsverk utan att den som äger eller ansvarar för anordningen kan visa med ett protokoll att anordningen uppfyller vissa föreskrifter.

Landstinget har den 12 mars 2018 inkommit med en skrivelse av vilken det kan utläsas att den i beslutet om byggsanktionsavgift avsedda anordningen inte längre är motordriven. Någon anledning att ifrågasätta Landstingets uppgift i detta avseende har inte framkommit. Därmed är 5 kap 14 § PBF inte längre tillämplig. I linje med vad som ovan redogjorts för får rättelse vid dessa förhållanden anses ha skett innan frågan om sanktion togs upp vid nämndens sammanträde den 20 mars 2018. Grund

för påförande av byggsanktionsavgift föreligger därför inte. Med ändring av länsstyrelsen ska därför nämndens beslut upphävas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV 427)

Överklagande senast den 9 oktober 2018.

Vibeke Sylten

Martin Kvarnbäck

I domstolens avgörande har deltagit chefsrådmannen Vibeke Sylten, ordförande, och tekniska rådet Martin Kvarnbäck. Föredragande har varit beredningsjuristen Maria Aldegren.